

РЕШЕНИЕ

№ 5603

гр. София, 19.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5332** по описа за **2020** година докладвано от съдия Деница Митрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН

Образувано е по повод на касационна жалба, вх. № 17373 от 16.06.2020 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 1024904 от 02.06.2020 г. по описа на Софийски районен съд, подадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя Д. Н. З., срещу Решение без номер от 28.03.2020 г., постановено по НАХД № 3242/2019 г. по описа на СРС, НО, 114 – ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 29-0000442 от 22.01.2019 г., издадено от Главния директор на Главна дирекция „Инспектиране на труда“ към Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, с което на касатора, в качеството му на работодател по смисъла на §1, т.1 от Кодекса на труда е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 /две хиляди/ лева на основание чл. 416, ал.5 от КТ, във връзка с чл. 414, ал.3 от КТ, за извършено нарушение на чл. 63, ал.2 от КТ.

Срещу така постановеното решение е постъпила в срок касационна жалба от санкционираното дружество, с която се иска решението на СРС да бъде отменено, като неправилно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Освен това не било обосновано. Навежда доводи за приложимост на института на маловажност, тъй като липсвали каквито и да било неблагоприятни последици за

осигурителните права на лицето С. К., поради и което не било обществено опасно. Липсвало и обосноваване от страна на административно наказващия орган относно налагане на имуществена санкция над минимално определения от закона размер. В условия на евентуалност моли за намаляване на размера на санкцията в минимално определения такъв. Претендира разности. В хода на съдебно производство касаторът - редовно призован, не изпраща представител. В писмено становище, депозирано на 16.09.2020г., заявява, че не прави възражение делото да се гледа в отсъствието му, като и подробни съображения, в подкрепа на основателността на подадената жалба. Ответникът – Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, редовно призован, се представлява от юрк. Т., която оспорва жалбата и моли съда да се произнесе с решение, с което да потвърди решението на СРС. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., намира касационната жалба за неоснователна, а обжалваното решение за правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, 9 – ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа страна: на 17.12.2018 г. е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 29 – 0000442 от 17.12.2018г. от актосъставителя М. Д. С., на длъжност главен инспектор при ГИТ С., в присъствието на свидетелите М. и И.. В АУАН при описание на нарушението било посочено, че при извършване на проверка по спазване на трудовото законодателство на 03.12.2018 г. около 15,45 ч. на място в обект на контрол – закусвалня „Миш - маш“, [населено място], [улица] е заварено лицето С. В. К. да извършва трудова дейност като „хигиенист - мияч“. В собственооръчно попълнена и подписана декларация същият декларирал, че работи в обекта на контрол, има сключен трудов договор, но не бил получил екземпляр от него и копие от заверено уведомление за регистрацията му в ТД на НАП. При проверката на документи в ИА ГИТ С. на 10.12.2018г. работодателят представил трудов договор от 03.12.2018г. и справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал.5 от КТ от ТД на НАП от 03.12.2018г., издадена в 22.47 ч., т.е. след извършената проверка. В тази връзка проверяващите установили, че работодателят [фирма] допуснал до работа лицето С. В. К. на длъжност „чистач - хигиенист“ преди да му представи екземпляр от сключен трудов договор, подписан от двете страни и копие от заверено в ТД на НАП уведомление за регистрацията му, което било квалифицирано като нарушение на чл.63, ал.2 от КТ. Въз основа на АУАН е издадено обжалваното НП № 22 – 0000442 от 22.01.2019г., от главния директор на ГД ИТ, с което на [фирма] на основание чл.416, ал.5 вр. чл. 414, ал.3 от КТ била наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. за нарушение на чл.63, ал.2 от КТ.

Изложената фактическа обстановка съдът приел за установена въз основа на гласните доказателства - показания на свидетелите, които намерил за изчерпателни, последователни, вътрешно непротиворечиви и логични, поради което ги кредитирал изцяло, както и въз основа на писмените доказателства, приобщени към доказателствения материал по делото на основание чл. 283 НПК.

Въз основа на така установената фактическа обстановка въззивната инстанция е установила, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съобразно разпоредбите на чл.416, ал.5 от КТ, съобразявайки приобщената по делото Заповед №

3 – 0171 от 11.02.2016г. на изпълнителния директор на ИА ГИТ. Предходният съд е констатирал, че при съставяне на АУАН и при издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. Съдържанието им отговаря на императивните изисквания на чл.42 и чл.57 от ЗАНН, както и подробно са описани извършеното нарушение и правните норми, които са нарушени. Районният съд е приел, че наложената имуществена санкция е в законоустановения размер, като АНО е отчет корелация между размера на санкцията и тежестта на нарушението.

Касационната жалба, подадена от управителя на [фирма] е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14 – дневен срок от съобщаването му на обжалваното съдебно решение.

Разгледана по същество касационната жалба се явява частично основателна.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС в цялост и правилно е установил фактическата обстановка, което потвърждава фактите и констатациите на административния орган в проведеното административно наказателно производство. Частично неправилни са мотивите на СРС, с които е приел, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са постановени при точното спазване на законовите изисквания.

Видно от АУАН, същият съдържа всички изискуеми съгласно чл. 42 ЗАНН реквизити: посочени са фактическите обстоятелства, при които е извършено нарушението, отразено е кои нормативни правила са нарушени. В съответствие с изискването на чл. 42, т. 5 ЗАНН изчерпателно и прецизно е посочена законовата разпоредба, която е нарушена. АУАН 29 - 0000442 от 17.12.2018 г., е съставен в присъствието на свидетели. Връчен е на касатора без възражения.

Въз основа на доказателствения материал по делото се установява, че издаденото на базата на цитирания АУАН наказателно постановление отговаря на изискванията на чл. 52 - 58 ЗАНН. Процесното НП е постановено от компетентен орган и отговаря на императивните изисквания на чл. 57, ал.1 ЗАНН - в него се съдържат всички изискуеми от закона реквизити. Налице е идентичност между описанието на нарушението в АУАН и в НП, както и в правните разпоредби, които са посочени за нарушени.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал.2 от АПК и въз основа на фактите, установени от въззивният съд, съгласно чл. 220 от АПК, девети касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и при частично неточно приложение на материалния закон.

В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Административен съд София – град, 9 – ти касационен състав, намира касационните оплаквания, възведени в жалбата на касатора [фирма], по повод на която е образувано настоящето производство, за частично основателни.

В случая не е приложим институтът на маловажност по смисъла на чл.28 от ЗАНН, тъй като в Кодекса на труда е уреден специален състав по чл.415в, ал.1 от КТ. В тълкувателно решение № 3/10.05.2011 г. на ВАС по тълкувателно дело № 7/2010 г. на ОСК е посочено, че специалният състав на маловажно нарушение по чл.415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл.28 ЗАНН. Наличието на специалната норма на чл.415в от КТ изключва приложението на общата такава по чл.28 от ЗАНН, а специалният приложим закон изключва преценка за маловажност за

визираните в чл.415в, ал.2 КТ нарушения, между които и нарушението по чл.63, ал.2 от КТ, за което е санкциониран касаторът.

По отношение възражението на касатора относно размера на наложената санкция, настоящия състав съобрази следното: Санкционната норма на чл.414, ал.3 от КТ постановява, че работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2 КТ, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв., за всяко отделно нарушение. Макар определеният в НП размер на санкцията от 2000 лева да е в границите, определени от законодателя, съдът приема, че същият следва да бъде намален до неговия минимум от 1500 лева при приложение на чл.3, ал.2 ЗАНН. Налагането на санкция в размер на 2 000 лева за извършеното нарушение би представлявала наложена в размер над средния, причини за което в НП не са изложени и би била в съответствие с чл.27, ал.2 ЗАНН.

По изложените съображения касационната инстанция намира, че обжалваното решение е неправилно и следва да бъде отменено като вместо него бъде постановено друго, с което процесното НП да бъде потвърдено в частта относно извършеното нарушение като се измени само в частта относно размера на наложената имуществена санкция, като същият бъде определен на 1500 лева.

С оглед изхода на спора съдът следва да се произнесе и по исканията на двете страни за присъждане на разноски. Макар и да са поискани такива от касатора, същият не е представил доказателства да са направени, поради което касационният състав приема, че не следва да се удовлетвори искането. На ответника трябва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение, съобразно потвърдената част на наложената санкция с НП и по реда на чл.63, ал.5 ЗАНН, във вр. с чл.37, ал.1 ЗПП, във вр. с чл.27е вр. чл. 8 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 80 лв.

Водим от горното, Административен съд София-град, IX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение без номер от 28.03.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 114-ри състав по НАХД № 3242/2019г. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 29-0000442/22.01.2019г., издадено от главен директор на Главна дирекция „Инспектиране на труда“, с което на [фирма], на основание чл.416, ал.5 вр. чл.414, ал. 3 от Кодекса на труда е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева за нарушение на чл.63, ал.2 КТ като НАМАЛЯВА размера на имуществената санкция на 1500 /хиляда и петстотин/ лева.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Главна дирекция „Инспекция по труда“ сумата в размер на 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.

